

## Karu ja Rebase ettevõtluslill

Päikeselise taeva ning metsa roheliste puude vahel oli kuulda metsaelanike pahast jutusuminat. Toimus koosolek, kus arutati selle üle, mida teha Karu ja Rebasega, kes heast peast mõne aasta eest olid alustanud oma äriga, mille tõttu nüüdseks pea kõik metsaelanikud on hakanud kannatama. Kui Rebane ja Karu algselt oma ideega metsa ümbruses leiduvat prügi taaskasutada, töödelda ning sellest siis särke ja muid riideid toota, lagedale tulid, tundus mõte kõigile hea. Jahedate ilmade saabudes oleks kõigil soojem ja oleks rohkem jõudu talveks sooja kodu leidmiseks või juba olemasoleva kõpitsemiseks. Töötlemata ja tootmata plaaniti hakata aastate eest mahajäetud tööstusesetevõtte ruumides. Energiaallikas uues tööstuses toimimiseks pidi olema metsas sillerdava järve vesi. Nüüdseks on aga tekkinud probleemid, millele keegi tookord ei mõelnud.

Mõne aja eest olid linnud metsavanem Tiigri poole pöördunud murega, et nende nähtavus õhus on halvenenud. Tööstuses tekib liiga palju suitsu ning kui tootmine tehases sellises tempos jätkub, siis ei ole võimalik varsti enam teel olevaid takistusi näha ja juhtuvad õnnetused. Mõned teised loomad tulid tema juurde kurtma, et järves oleval veel on halb maitse juures ning vesi on muutunud oma ilusast läbipaistvast ja pisut sinakast toonist häguseks ja pruunikaks. Taimi söövad loomakesed olid hädas sügeleva nahahärritusega. Ju oli maapindki taimejuurte all endasse saasta ahminud. Need ja veel teisedki kaebused andsid aluse koosoleku kokku kutsumiseks. See toobki meid tagasi jutusuminani, millest alustasime. Loomad räägivad kõik probleemidest, mis on alguse saanud peale Karu ja Rebase ettevõtte avamist. Keda häirib müra, keda suits, keda lõhnad ning keda hoopis muu paha. Muidugi, riided on mugavad, imeilusad ja soojad, selle üle ei tahaks küll keegi nuriseda. Koosolekul on kohal ka ärimehed Karu ja Rebane ise. Tiiger rahustab metsloomad maha ja küsib ärimestelt endilt nende arvamust kõige osas, mis nende tegevuse tõttu valesti on läinud. Nemad aga ei näe põhjust kurtmiseks, sest metsas ja selle ümbruses vedelevat prügi on hulga vähemaks jäänud. Nõnda ei saanudki muud, kui mindi laiali. Nõndaviisi kutsuti koosolek kokku veel mitmel korral, kuid tulemus oli alati sama. Sõnaosavate Karu ja Rebase argumendiks oli see, et prügi on metsas aina vähemaks jäänud ning koosolek läks taaskord laiali. Karu ja Rebane aga tagusid endale suure enesekindlusega vastu rinda – nende tegutsemine aitas ju maailma päästa, nende toodang andis metsaelanikele sooja. Muidugi polnud ju vähetähtis ka isiklik rikkus, mis aina kogunes ja kogunes. Tooraine oli täiesti priilt käes. Inimese poolt metsa tassitud prügist puudu ei tulnud. Ka energia, vesi, tootmispind olid kasutada täitsa muidu. Muidugi tuli ju nipet.-näpet eest ikka midagi ka maksta, aga see kõõmes ei tasu mainimistki. Ja särke kulub loomadele meie kliimas ikka palju. Elu oli nagu lill- õitses ja õilmitses. Metsaloomade väikese kära puhus tuul ilma avarustesse.

Kord juhtus aga nõnda, et Tiigri poole pöördusid murega taas kaks metslooma, kuid seekord ei olnud nendeks Jänes, Lõoke, Ilves, Lepatriinu või Latikas, vaid hoopiski Karu ja Rebane ise. Nad palusid Tiigrit, et ta räägiks metsaelanikega ning paluks neil osta riideid. Ärimehed olid nõus müüma toodetud riideid kasvõi poole hinnaga, peaasi, et keegi ostaks, sest laoruum oli otsa saanud. Kõik laopinnad olid täis varem toodetud riidetükke. Uusi, vastvalminud särke, sukki, palituid polnud aga enam kuskile panna. Need vedelesid kuhjades metsa all, kus varem olid olnud toormeks kasutatud prügi hunnikud. Kuna inimesed polnud vahepeal oma harjumusi muutnud, siis ärimeeeste vabrikud töötasid aina edasi. Uusi särke muudkui valmis. Nõnda korraldatigi uus koosolek ning seekord kutsuti kohale ka metsa kõige targem loom, kelleks oli Kilpkonn. Kilpkonn on metsas kõige targem loom sellepärast, et ta on kõige vanem ja tal on palju kogemusi erinevatel teemadel. Koosolek kestis pikalt. Räägiti taas probleemidest ning Karu ja Rebane püüdsid jälle kord enda ettevõtet kaitsta, kuid seekord julgesid ka teised loomad oma vajadusi kaitsta. Mingil hetkel kiskus koosolek kohe päris pingeliseks. Loomad nõudsid, et Karu ja Rebane oma ettevõtte ukseid sulgeks ning metsast lahkuksid. Tiiger püüdis loomi seni rahustada, kuni Kilpkonn saadud infot oma peas analüüsis ja lahendusi leida püüdis. Lõpuks, kui päike juba loojuma hakkas, jõudis ka Kilpkonn lahenduseni. Ta rääkis sellest teistele ning Karu ja Rebase ettevõtte tootmismahule seati piirangud, mida nad edaspidi peavad kindlasti järgima, kui nad ei taha, et nende ettevõtte suletaks.

Lahenduseks oli see, et Karu ja Rebane teevad mõneks ajaks tootmisesse pausi, sest riideid on juba piisavalt ja nendest jätkub kõigile päris tükiks ajaks. Kui tekib taas vajadus uute riiete järele, toodetakse neid täpselt nii palju, kui loomadele tarvis. Ületootmisel ei ole mõtet. See kahjustab vaid kõigi elukeskkonda ja pikapeale ka tervist. Samuti pidid Karu ja Rebane aitama likvideerida reostust, mille nad olid metsas tekitanud. Rebane ja Karu said õppetunni. Nad õppisid, et ületootmine ei ole kellelegi kasulik, samuti seda, et ka hea eesmärgi nimel tegutsedes peab oskama silmitsi seista halbade tagajärgedega, neid endale teadvustada ja maksimaalselt vältida. Metsas vedelev prügi vähenes silmnähtavalt, loomad said soojad riided, aga kahju, mis sellest tekkis, ei väärinud küünlaid.

Mõne aja jooksul probleemid lahenesid. Järvevesi muutus puhtamaks, vihm pesi õhu jälle läbipaistvaks, ka taimelehed ei imenud endasse enam maapinna lõpumatut saastet. Üle öö need muutused küll ei toiminud. Kõigile oli selge, et olukorra täielikuks paranemiseks kulub veel aega. Omavahel leppisid loomad taas ära. Nüüd oli kõikide elu kui lill. Ja kui nad surnud ega pankrotis pole, elavad nad õnnelikult soojas veel praegugi.

Inimene!

Ela ka Sina vastutustundlikult ning jätta teistele ka võimalus elada!

AUTOR: Merili Kulper

9. klass

Kalmetu Põhikool

JUHENDAJA : õp. Sirje Põder

Kalmetu Põhikool